ICCJ – Acţiune pentru îndreptarea unor pretinse erori și operarea unor modificări în evidenţele, hărţile și planurile cadastrale utilizate în procedura de stabilire a liniei de hotar dintre două unităţi administrativ–teritoriale

Legislaţie relevantă:

Legea nr. 554/2004, art. 8 alin. (1)

Legea nr. 2/1968

Legea nr. 215/2001

Legea nr. 7/1996

Este admisibilă pe calea contenciosului administrativ acţiunea prin care se urmărește îndreptarea unor pretinse erori și operarea unor modificări în evidenţele, hărţile și planurile cadastrale utilizate în procedura de stabilire a liniei de hotar dintre două unităţi administrativ – teritoriale, refuzul efectuării unor operaţiuni administrative fiind circumscris prevederilor art. 8 alin. (1) teza finală din Legea nr. 554/2004, care, definind obiectul acţiunii în contencios administrativ, are în vedere și ipoteza refuzului de

efectuare a unei anumite operaţiuni necesare pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim.

Decizia nr. 1204 din 21 februarie 2013

Prin cererea înregistrată pe rolul Curţii de Apel Bacău la data de 18.07.2011, reclamantul Municipiul Onești, prin primar, a chemat în judecată pârâţii Ministerul Administraţiei și Internelor (*denumit în continuare, în cuprinsul prezentei decizii, „MAI”*), Agenţia Naţională de Cadastru și Publicitate Imobiliară (*denumită în continuare, în cuprinsul prezentei decizii, „ANCPI”*), Centrul Naţional de Geodezie, Cartografie, Fotogrammetrie și Teledetecţie (*denumit în continuare, în cuprinsul prezentei decizii, „CNGCFT”*), Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Bacău (*denumit în continuare, în cuprinsul prezentei decizii, „OCPI Bacău”*) și Comuna Cașin pentru ca acestea să fie obligate la:

-îndreptarea erorilor din evidenţele deţinute și folosite de acestea privind limita administrativ-teritorială a municipiului Onești cu comuna Cașin, în zona denumită alternativ Andreeșești/Andrieșești/Andrășești;

-corectarea actelor, respectiv a hărţilor și planurilor cadastrale făcute de aceste autorităţi cu încălcarea art. 73 alin. (3) lit. o) din Constituţie, a Legii nr. 2/1968 și a H.C.M. nr. 11311968;

-soluţionarea litigiului apărut pe graniţa administrativă a municipiului Onești cu comuna Cașin (conform procesului-verbal nr. 67/2011 al O.C.P.I. Bacău) cu respectarea limitelor stabilite prin Legea nr. 2/1968 și H.C.M. nr. 1131/1968.

Reclamanta a precizat că acţiunea are ca obiect o obligaţie de a face, fiind întemeiată pe dispoziţiile art.73 alin.(3) lit.o) din Constituţia României, respectiv obligaţia de a respecta delimitarea administrativ-teritorială stabilită prin Legea nr.2/1968, completată conform H.C.M. nr.1131/1968 și

dovedită de Municipiul Onești prin hărţi oficiale întocmite de autorităţile special desemnate în diferite momente istorice.

Ulterior a formulat precizări referitoare la obiectul acţiunii și la natura litigiului, în sensul că a solicitat ca autorităţile pârâte să fie obligate, în virtutea atribuţiilor care le-au fost stabilite prin acte normative, la întreţinerea și gestionarea corectă a limitelor administrativ-teritoriale, materializate prin hărţi și planuri cadastrale, în format analogic sau digital.

În motivarea acţiunii și a precizărilor la acţiune, reclamantul a susţinut următoarele:

Cu ocazia procedurilor de identificare și recunoaștere a hotarului dintre Municipiul Onești și Comuna Cașin, iniţiate în aplicarea Ordinului ministrului administraţiei și internelor nr.259/2010, s-a constatat o necorelare între hărţile din perioada 1956-1977 și planurile cadastrale actuale ale celor două unităţi administrativ-teritorială, acestea având înscrisă în limita administrativ-teritorială a comunei Cașin o suprafaţă de aproximativ 210 ha aparţinând Municipiului Onești.

După efectuarea procedurilor de mediere, prin procesul-verbal nr.67 din 26.01.2011 al OCPI Bacău, limita administrativ-teritorială între cele două unităţi administrativ-teritoriale a fost declarată în litigiu. În vederea soluţionării litigiului s-a adresat Instituţiei Prefectului judeţul Bacău, Consiliului judeţean Bacău și pârâţilor.

Litigiul privind limita administrativ-teritorială este determinat de existenţa neconcordanţelor între datele analogice din documentaţia cadastrală deţinută de municipiul Onești – cu referire la planul cadastral L-35-66-B-c-1 aerografiat în anul 1956, harta judeţului Bacău din anul 1973 întocmită de Institutul de Geodezie, Fotogrammetrie, Cartografie și Organizarea Teritoriului, harta judeţului

Bacău, scara 1/325000 din anul 1977 editată de același institut – și cele prezentate de comuna Cașin și preluate în evidenţa electronică a ANCPI/OCPI.

Începând cu planul cadastral aferent anului 1962 și până la Harta judeţului Bacău din anul 1977 este prevăzută aceeași linie de hotar, iar de la adoptarea Legii nr.2/1968 nu au mai fost adoptate acte normative care să ateste limite administrativ-teritorială diferite pentru municipiul Onești.

Din analiza actelor transmise de OCPI Bacău a reieșit că s-au folosit alte evidenţe decât cele stabilite prin hărţile oficiale, modificările făcute în evidenţele OCPI/ANCPI fără o bază legală echivalează cu o modificare a limitelor administrativ-teritoriale ale municipiului Onești prin încălcarea Constituţiei, a legilor în vigoare și a dreptului de proprietate al municipiului Onești.

Prin întâmpinările depuse la dosar, pârâţii Agenţia Naţională de Cadastru și Publicitate Imobiliară și Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Bacău au invocat excepţia lipsei calităţii lor procesuale pasive și excepţia inadmisibilităţii acţiunii.

În susţinerea primei excepţii, pârâţii au invocat dispoziţiile pct.4.3.4. din Normele tehnice pentru introducerea cadastrului general aprobate prin Ordinul ministrului administraţiei și internelor nr.534/2001, și au arătat că stabilirea limitelor administrativ-teritoriale revine reprezentaţilor celor două unităţi administrativ-teritoriale.

În ceea ce privește excepţia inadmisibilităţii acţiunii, pârâţii au invocat dispoziţiile art.2 alin.1 lit.c) din Legea nr. 554/2004 și ale art.22 din Legea nr.215/2001, precum și atribuţiile lor de coordonare a acţiunii de recunoaștere și identificare a hotarelor unităţilor administrativ-teritoriale la nivel naţional, activitate realizată de comisiile numite de prefect în temeiul art.10 alin.2 din Legea nr.7/1996. O astfel

de acţiune este necesară întrucât Legea nr.2/1968 nu conţine și o anexă grafică în care să figureze hotarele fiecărei unităţi administrativ-teritoriale, având rolul doar de identificare și recunoaștere reciprocă de către unităţile administrativ-teritoriale a hotarelor existente, așa cum se regăsesc în partea descriptivă a Legii nr.2/1968 și nu una de stabilire de noi limite administrative.

Pe fondul cauzei, pârâţii au susţinut că acţiunea este neîntemeiată.

Pârâtul MAI a invocat excepţia lipsei calităţii sale procesual pasive și excepţia inadmisibilităţii acţiunii.

În privinţa primei excepţii, pârâtul MAI a invocat dispoziţiile pct.4.2.2. și pct.4.3.4. din Normele tehnice aprobate prin Ordinul ministrului administraţiei și internelor nr. 534/2001, a expus cadrul legal în domeniul activităţii de cadastru și publicitate imobiliară și a indicat instituţiile implicate în procedura de delimitare a unităţilor administrativ-teritoriale, invocând, totodată, dispoziţiile art.5^1 din Legea nr.351/2011, ale art.2 alin. (2) din Legea nr.340/2004, ale art.4 alin.(1) din O.U.G. nr.30/2007, arătând că Ministerul Administraţiei și Internelor și autorităţile administraţiei publice locale implicate în procedura de delimitare a limitelor unităţilor administrativ-teritoriale nu există raporturi de subordonare.

În ceea ce privește excepţia inadmisibilităţii acţiunii, pârâtul MAI a arătat, în esenţă, că acţiunea de identificare și recunoaștere a hotarelor unităţilor administrativ-teritoriale nu are rolul de stabilire a unor noi limite administrative, iar hotarele unităţilor administrativ-teritoriale sunt delimitate și marcate de către comisia de delimitare stabilită prin ordin al prefectului. În prezent, sigurele limite recunoscute sunt cele din documentele aflate în arhiva OCPI Bacău. Deoarece acest hotar administrativ este reprezentat în evidenţele oficiale (planuri și registre

cadastrale) începând cu anul 1973, restul documentelor și argumentelor prezentate de reclamant pot fi utilizate pentru proiectul de modificare a acestei limite cu respectarea Legii nr.215/2001. Astfel fiind, actul atacat prin acţiune nu reprezintă un act administrativ în sensul art.2 alin.(1) lit.c) din Legea nr. 554/2004.

Pârâtul CNGCFT a invocat excepţia necompetenţei materiale a Curţii de Apel Bacău, susţinând că Centrul funcţionează în subordinea ANCPI, astfel că nu sunt incidente normele de competenţă ale art.3 pct.1 C.proc.civ.

Actele contestate de reclamant nu sunt acte administrative în sensul dispoziţiilor art.1 și art.2 din Legea nr.554/2004, din perspectiva dispoziţiilor legislaţiei specifice, ale art.10 alin.(2) din Legea nr. 7/1996 coroborate cu prevederile pct.4.1.1 și pct.4.3 din Normele tehnice aprobate Ordinul nr.534/2001 având natura unor documente sau acte tehnice preliminare unor acte juridice.

Pârâtul CNGCFT a invocat și excepţia inadmisibilităţii acţiunii pentru neîndeplinirea procedurii prealabile prevăzute de art. 7 din Legea nr. 554/2004 și art. 109 C.proc.civ. Totodată, pârâtul a susţinut că, prin acţiunea formulată, reclamanta tinde la modificarea limitelor teritoriale, cerere care este inadmisibilă având în vedere dispoziţiile art. 10 alin. (2) și (3) din Legea nr. 7/1996.

Pârâtul CNGCFT a invocat, de asemenea, excepţia lipsei calităţii sale procesuale pasive, motivată de faptul că nu a emis niciun act administrativ și nici nu a încheiat acte administrative neavând, conform art.14 din H.G. nr.1210/2004, atribuţii de delimitare cadastrală a unităţilor administrativ-teritoriale.

Pe fondul cauzei, pârâtul a susţinut că nu are competenţă în privinţa cererilor reclamantului, în cazul litigiilor determinate de stabilirea liniei de hotar între unităţile

administrativ-teritoriale fiind aplicabile dispoziţiile pct. 4.2.20 din anexa la Ordinul nr. 534/2001.

Pârâta Comuna Caşin a invocat excepţia inadmisibilităţii acţiunii şi netemeinicia acesteia.

Prin sentinţa civilă nr.211 din 30 noiembrie 2011, Curtea de Apel Bacău, Secţia a II-a civilă, de contencios administrativ şi fiscal a respins excepţia necompetenţei materiale a curţii de apel, invocată de pârâtul Centrul de Geodezie, Cartografie, Fotogrammetrie şi Teledetecţie, a admis excepţia inadmisibilităţii invocată de pârâţi şi, în consecinţă, a respins, ca inadmisibilă, acţiunea, astfel cum a fost precizată de către reclamantul Municipiul Oneşti.

În esenţă, Curtea de apel a reţinut următoarele:

1. Cu privire la excepţia necompetenţei materiale invocată de pârâtul CNGCFT

Conform art.12 din H.G. nr.1210/2004 privind organizarea şi funcţionarea ANCPI prevede că, CNGCFT funcţionează ca instituţie publică, cu personalitate juridică, în subordinea ANCPI, fiind o instituţie publică centrală, astfel încât chemarea sa în judecată determină, potrivit art.10 alin.(1) din Legea nr. 554/2004 şi art.3 pct.1 C.proc.civ., competenţa materială în primă instanţă a curţii de apel. Dacă ceea ce a solicitat reclamantul priveşte acte administrative a căror emitere intră în competenţa pârâtei – or a pârâţilor – este o chestiune care vizează admisibilitatea acţiunii ori calitatea procesuală pasivă, iar nu competenţa instanţei.

2. Cu privire la excepţia inadmisibilităţii acţiunii

Principiul disponibilităţii impune ca examinarea acestei excepţii să se facă în raport cu ceea ce a cerut reclamantul prin cele trei capete de cerere, iar nu cu ceea ce ar fi putut constitui obiectul analizei instanţei de contencios administrativ învestite cu o acţiune născută ca urmare a

litigiului dintre reclamant și pârâta Comuna Cașin privind delimitarea administrativ-teritorială.

Obiectul acţiunii, astfel cum a fost calificat de către reclamant, respectiv obligaţia de a de a respecta delimitarea administrativ-teritorială stabilită în baza Legii nr. 2/1968, nu poate fi circumscris niciuneia dintre situaţiile prevăzute de art.8 alin.(1) din Legea nr. 554/2004. Însă, cele trei capete de cerere ale acţiunii, cu precizarea referitoare la primul capăt de cerere, se încadrează în dispoziţiile finale ale textului menţionat, ceea ce solicită reclamantul având natura unor operaţiuni administrative cu caracter tehnic, operaţiuni care, în viziunea reclamantului, ar fi de natură să-i protejeze un drept care i-a fost recunoscut prin Legea nr. 2/1968. În raport de ceea ce reprezintă capetele de cerere care reprezintă petitul acţiunii, pârâţii ANCPI ȘI OCPI Bacău au calitate procesuală pasivă, căci aceste autorităţi gestionează evidenţele în care reclamantul solicită a fi îndreptate pretinsele erori.

Chiar dacă acţiunea, prin capetele sale de cerere, se circumscrie tezei finale a art.8 alin.(1) din Legea nr.554/2004, acestea au caracter accesoriu faţă de o eventuală cerere de constatare a limitei administrativ-teritoriale dintre Municipiul Onești și Comuna Cașin, cerere în care, într-adevăr, ar avea calitate procesuală doar cele două unităţi administrativ-teritorială.

Legea nr. 2/1968 nu conţine și o anexă grafică în care să figureze hotarele fiecărei unităţi administrativ-teritoriale, astfel încât obligarea pârâtelor să efectueze operaţiuni care vizează tocmai această reprezentare grafică nu poate fi făcută independent de stabilirea în teren a delimitării administrativ-teritorială dintre cele două unităţi administrativ-teritoriale.

Atât Legea administraţiei publice nr.215/2001, prin art. 22, cât și Legea cadastrului șu publicităţii imobiliare nr.7/1996,

prin art. 10 alin. (2) și (3), operează cu două noţiuni diferite în privinţa limitelor administrativ-teritorială: delimitarea unităţilor administrativ-teritoriale și respectiv, modificarea limitelor unităţilor administrativ-teritoriale, cu privire la această din urmă operaţiune dispoziţiile menţionate excluzând competenţa instanţelor de judecată prin aceea că prevăd că orice modificare a limitelor teritoriale se stabilește prin lege.

Referindu-se expres la „limitelor recunoscute” de către unităţile administrativ-teritoriale și prevăzând în ce constă operaţiunea de delimitare, art.10 alin.(2) din Legea nr.7/1996 a fost conceput de legiuitor doar cu rol de identificare și recunoaștere reciprocă de către unităţile administrativ-teritoriale a hotarelor existente, așa cum se regăsesc în partea descriptivă a Legii nr.2/1968, iar nu scopul de stabilire de noi limite administrative care, în fapt, semnifică o modificare a acestor limite.

În aplicarea Legii nr.7/1996, prin Ordinul ministrului administraţiei publice nr.534/2001 au fost aprobate Normele tehnice pentru introducerea cadastrului general. Potrivit pct.4.1. din Normele tehnice, delimitarea cadastrală este definită ca fiind „operaţiunea de bază prin care *se identifică, se măsoară la teren și se oficializează limitele* unităţilor administrativ-teritoriale, conţinând punctele de frângere și traseele hotarului unei unităţi administrativ-teritoriale, precum și limitele intravilanelor din respectiva unitate administrativ-teritorială”. Teza ultimă a acestui text prevede delimitarea cadastrală ca o condiţie prealabilă, obligatorie și necesară pentru începerea lucrărilor de introducere a cadastrului general pe o unitate administrativ-teritorială.

La pct.*4.1.2.* se prevede că stabilirea liniei de hotar se face în conformitate cu prevederile Legii nr.2/1968, conform planurilor urbanistice generale întocmite și aprobate potrivit prevederilor legale, iar în cazul în care nu s-au aprobat

planuri urbanistice generale, limitele intravilanelor vor fi cele existente la 1 ianuarie 1990, conform Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările ulterioare.

Operaţiunile de delimitare cadastrală sunt prevăzute la pct.4.2.1. din Normele tehnice, iar, în cauză, doar o parte dintre aceste operaţiuni au fost realizate, respectiv cele de la lit.a) și b) teza I, astfel cum rezultă din procesul-verbal nr.67 din 26.01.2011. Din acest act rezultă că tronsonul contestat după mediere de către reclamant este cel folosit în prezent pentru recepţia documentaţiilor cadastrale – fapt conform prevederilor pct. 4.2.20 lit. d) – și că tronsonul contestat de pârâta comuna Cașin este cel pretins de reclamant conform planului cadastral L-35-66-B-c-1 aerografiat în anul 1956, plan care nu poate fi reţinut având în vedere aceleași dispoziţii (pct.4.2.20) și împrejurarea că reprezintă un document anterior reorganizării teritoriale realizate prin Legea nr. 2/1968.

La pct.4.2.20 se prevede că, în cazul existenţei neînţelegerilor între vecini la stabilirea liniei de hotar, iar membrii comisiei nu pot rezolva neînţelegerile, litigiul se consemnează în documentele de delimitare cadastrală, conform prevederilor pct.4.2.20 lit.a)–f). La lit.d) se prevede că, până la rezolvarea litigiului, suprafaţa disputată va fi inclusă în suprafaţa calculată a teritoriului nominalizat de OCPI, iar la lit.f) se dispune că, după soluţionarea litigiului, se reface documentaţia cadastrală și se vor materializa cu borne punctele de hotar de pe varianta acceptată.

Aplicarea acestor dispoziţii în cauza pendinte împiedică instanţa să dispună ca, în legătură cu suprafaţa în litigiu, evidenţele gestionate de pârâţi să fie corectate conform celor pretinse de reclamant mai înainte de a se fi soluţionat litigiul dintre reclamant și Comuna Cașin cu privire la stabilirea liniei de hotar, litigiu în care doar aceste două părţi ar avea calitate procesuală.

Așadar, pârâții – instituții și autorități publice – nu pot fi obligați să efectueze niște operațiuni administrative, în sensul solicitat de reclamant, în evidențele pe care le gestionează, mai înainte de a se soluționa litigiul principal referitor la stabilirea liniei de hotar dintre cele Municipiul Onești și Comuna Cașin. Astfel cum se dispune la pct.4.2.20 lit.f), doar după soluționarea litigiului, se reface documentația cadastrală și se vor materializa cu borne punctele de hotar de pe varianta acceptată.

În consecință, acțiunea reclamantului, care pretinde ca pârâții să fie obligați să respecte o delimitare administrativ-teritorială conform unei variante pe care doar această parte susține că este conformă legii și realității istorice – iar nu pe calea unei acțiuni prin care să se stabilească pe bază de acte și expertiză tehnică linia de hotar – este inadmisibilă.

Cu privire la excepția lipsei calității procesuale pasive, instanța a reținut că aceasta nu va mai fi analizată în mod distinct având în vedere soluția pronunțată și considerentele expuse..

Împotriva sentinței civile a Curții de Apel Bacău, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a declarat recurs reclamantul Municipiul Onești, formulând critici în temeiul art. 304 pct. 9 și art. 304^1 C.proc.civ.

În motivarea căii de atac, recurentul reclamant a arătat că hotărârea primei instanțe a fost pronunțată cu încălcarea dispozițiilor legale referitoare la organizarea administrativ – teritorială a municipiilor, orașelor și comunelor din județul Bacău.

Sub aspectul inadmisibilității, reținute de prima instanță ca motiv de respingere a acțiunii, recurentul reclamant a reamintit temeiurile de drept și obiectul acțiunii sale, arătând că instanța a ignorat cu desăvârșire capătul de

cerere prin care a solicitat obligarea pârâtelor la soluţionarea litigiului apărut pe graniţa administrativă a municipiului Onești cu comuna Cașin (conform procesului-verbal nr.67 din 26.01.2011 al OCPI Bacău), cu respectarea limitelor stabilite prin Legea nr.2/1968 și a Hotărârii Consiliului de Miniștri nr. 1131/1968 – pentru delimitarea administrativ-teritorială a municipiilor, orașelor și comunelor din judeţul Bacău, capăt de cerere care vizează tocmai identificare și stabilirea în mod corect a acestei limite de hotar.

Recurentul – reclamant a arătat că este greșită și interpretarea potrivit căreia în cadrul unui litigiu referitor la stabilirea limitei de hotar calitate procesuală ar avea doar cele două unităţi administrativ teritoriale. în speţa dedusă judecăţii, litigiul nu se datorează unei intrări abuzive a comunei Cașin în limitele administrativ-teritoriale ale municipiului Onești, ci este născut din culpa autorităţilor pârâte: A.N.C.P.I., CNGFT și O.C.P.I. Bacău, care, fără să vegheze la respectarea limitelor administrativ teritoriale așa cum au fost reglementate prin Legea nr.2/1968 și în lipsa unei alte legi de delimitare, au înregistrat în evidenţele lor limite administrativ-teritoriale diferite în perioada ulterioară anului 1968, fapt ce a condus la modificarea acestor limite după anul 1977 (Harta Judeţului Bacău, scara 1/325000 din anul 1977, editată de Institutul de Geodezie, Fotogrametrie, Cartografie și Organizarea Teritoriului, dovedește limita susţinută de municipiul Onești).

Calitatea procesuală a A.N.C.P.I., CNGFT și O.C.P.I. Bacău este justificată în orice litigiu care vizează operaţiuni de delimitare teritorială cu atât mai mult cu cât, prevederile art.10 alin. (2) din Legea nr.7/1996 a cadastrului și publicităţii imobiliare, Republicată, cu modificările și completările ulterioare, stabilesc: *Lucrările tehnice de cadastru se realizează utilizându-se reprezentarea grafică a limitelor unităţilor administrativ-teritoriale,*

precum si a limitelor intravilanelor, deţinute de oficiile teritoriale.

În fine, recurentul – reclamant a arătat și explicat detaliat că instanţa de fond a reţinut situaţia de fapt, referitoare la delimitarea cadastrală, în condiţiile în care a depus la dosar documente (hărţi și; planuri topografice) atât anterioare cât si ulterioare anului 1968 tocmai pentru dovedirea continuităţii trupului în litigiu în limitele administrativ-teritoriale ale municipiul Onești, iar pe de altă parte, am dovedit cu acte din perioada 1884 -1977 ca această suprafaţă de teren apare înscrisă în documente ca aparţinând municipiului Gh.Gheorghiu-Dej (acum Onești).

Prin întâmpinare, Ministerul Administraţiei și Internelor a solicitat respingerea recursului, ca nefondat, arătând că prin acţiune nu a fost atacat un act administrative în sensul art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, ci un document tehnic, preliminar, care va sta la baza legii prin care se va aproba harta în format digital, în cadrul procedurii derulate în temeiul Ordinului nr.534/2001 privind aprobarea Normelor tehnice pentru introducerea cadastrului general, cu modificările și completările ulterioare, după stabilirea limitelor unităţilor administrativ-teritoriale de către comisiile numite în acest scop prin ordinele prefecţilor, Ministerul Administraţiei și Internelor, prin Agenţia Naţională de Cadastru și Publicitate Imobiliară, va propune actul normativ de promovare a hărţii în format digital cu limitele administrativ-teritoriale ale României.

Intimatul – pârât Centrul Naţional de Cartografie (fost Centrul Naţional de Geodezie, Cartografie, Fotogrammetrie și Teledelecţie) a arătat, prin întâmpinarea sa, că soluţia atacată este legală, instanţa de fond reţinând corect că operaţiunea de delimitare administrativ – teritorială a fost concepută de legiuitor doar cu rol de recunoaștere și

identificare reciprocă a hotarelor existente, așa cum se regăsesc în partea descriptivă a Legii nr. 2/1968, iar nu cu scopul stabilirii de noi limite administrative, și că într-un litigiu care are ca obiect stabilirea liniei de hotar, calitate procesuală au doar unităţile administrativ – teritoriale ale căror hotărâre sunt lezate.

De asemenea, a arătat că delimitarea unităţilor administrativ – teritoriale , care implică stabilirea limitelor teritoriale în cadrul cărora fiinţează și își exercită competenţa autorităţile publice, este atributul puterii legislative, care o poate reglementa numai prin lege organică.

La rândul său, Agenţia Naţională de Cadastru și Publicitate a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului, ca nefondat, făcând referire la cadrul normativ care reglementează problema delimitării unităţilor administrativ – teritoriale: Legea nr. 2/1968, privind organizarea administrativă a teritoriului Republice Socialiste România, art. 22 din Legea administraţiei publice locale, art. 10 și 11 din Legea cadastrului și publicităţii imobiliare și Ordinul nr. 538/2001, prin care ministrul administraţiei publice a aprobat Normele tehnice pentru aprobarea cadastrului general.

Intimata – pârâtă U.A.T. Caşin nu a formulat întâmpinare conform art. 308 alin. (2) C.proc.civ., dar a depus la dosar concluzii scrise, prin care a arătat că instanţa de fond a contestat corect inadmisibilitatea acţiunii.

În acest sens, a arătat că limitele administrativ – teritoriale pot fi reglementate exclusiv prin lege și că, în speţă, a fost iniţiată procedura de delimitare conform Normelor tehnice aprobate prin Ordinul ministrului administraţiei publice nr. 534/2001 și modificate prin Ordinul nr. 259/2010 al ministrului administraţiei și internelor, dar prin procesul – verbal nr. 67 din 26.01.2011,

portuirea de hotar dintre Municipiul Onești și Comuna Cașin, în zona Andrășești, a fost declarată în litigiu, conform pct. 4.2.20 lit. a) din Normele tehnice.

A mai arătat că recurentul – reclamant a învestit Tribunalul Bacău cu o cerere privind respectarea delimitării teritoriale stabilite prin Lege nr. 2/1968, înregistrată cu nr. 17xxx/110/2011, cerere a cărei judecată a fost suspendată până la judecarea litigiului de faţă.

Considerentele Înaltei Curţi asupra recursului

Examinând cauza prin prisma criticilor formulate de recurentul – pârât și a prevederilor art. 304[1] Cod procedură civilă, ţinând seama și de apărările intimaţilor, Înalta Curte a constatat că recursul este fondat, pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare.

1.Argumente de fapt și de drept relevante

Așa cum rezultă din expunerea rezumativă cuprinsă la pct. I.1 din prezenta decizie, cauza de faţă a fost generată în contextul unui litigiu legat de stabilirea liniei de hotar dintre Municipiul Onești și Comuna Cașin.

Prima instanţă a respins acţiunea ca inadmisibilă, cu argumentul principal că reclamantul pretinde ca pârâţii să respecte o anumită delimitare teritorială, fără a urma calea unei acţiuni care să stabilească linia de hotar, pe bază de acte și expertiză tehnică de specialitate.

În altă ordine de idei, instanţa a reţinut că autorităţile și instituţiile publice pârâte nu pot fi obligate să efectueze niște operaţiuni administrative în evidenţele pe care le gestionează, mai înainte de se soluţiona litigiul principal referitor la stabilirea liniei de hotar dintre Municipiul Onești și Comuna

Cașin.

Instanţa de control judiciar constată însă că prin demersul său reclamantul tinde la îndreptarea unor pretinse erori și la operarea unor modificări în evidenţele , hărţile și planurile cadastrale utilizate în procedura de stabilire a liniei de hotar dintre cele două unităţi administrativ – teritoriale, procedură administrativă aflată în curs de derulare, conform Normelor tehnice pentru introducerea cadastrului general, aprobate prin Ordinul ministrului administraţiei publice nr. 534/2001, așa cum au fost modificate prin Ordinul nr. 259/2010, publicat în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 815 din 7.12.2010.

Contrar concluziei primei instanţe, Înalta Curte constată că refuzul efectuării unor operaţiuni administrative este circumscris prevederilor art. 8 alin. (1) teza finală din Legea nr. 554/2004, care, definind obiectul acţiunii în contencios administrativ, are în vedere și ipoteza refuzului de efectuare a unei anumite operaţiuni necesare pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim.

Că dezlegarea chestiunii litigioase privind acurateţea evidenţelor, planurilor și hărţilor cadastrale de la care s-a pornit în procedura de oficializare a limitelor unităţilor administrativ – teritoriale este necesară pentru soluţionarea neînţelegerilor apărute la stabilirea liniei de hotar între municipiul Onești și comuna Cașin rezultă , conform pct. 4.2.20 din Normele tehnice menţionate mai sus, rezultă și din măsura de suspendare a judecăţii cauzei ce formează obiectul dosarului nr. 17xx/110/2011 al Tribunalului Bacău, Secţia a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, dispusă prin încheierea din data de 23.09.2011, în temeiul art. 244 pct. 1 C.proc.civ., până la soluţionarea dosarului nr. 4xx/32/2011.

În întâmpinările formulate în recurs, intimaţii – pârâţi Agenţia Naţională de Cadastru și Publicitate Imobiliară și Centrul Naţional de Cartografie au susţinut, între alte apărări, că într-un litigiu privind delimitarea teritorială au calitate procesuală numai unităţile administrativ – teritoriale aflate în conflict juridic, dar Înalta Curte reţine, în sensul celor arătate mai sus, că procesul de faţă vizează refuzul pretins nejustificat – de exercitare a unor atribuţii statuate prin actele normative care le reglementează activitatea.

A stabili, pe baza probelor administrate dacă susţinerile recurentului – reclamant privind existenţa unui refuz nejustificat de rezolvare a unei cereri sunt sau nu întemeiate este o chestiune ce ţine de fondul cauzei, iar nu de regularitatea învestirii instanţei.

2.Temeiul legal al soluţiei adoptate în recurs.

Având în vedere toate considerentele reţinute și în raport cu împrejurarea că prima instanţă nu a cercetat fondul cauzei, în temeiul art. 312 alin. (1), (2) C.proc.civ. și al art. 20 alin. (3) teza finală din Legea nr. 554/2004, Înalta Curte a admis recursul, a casat sentinţa și a trimis cauza, spre rejudecare, la aceeași instanţă.